

Jeg var i slutningen af november 2016 en uge på efteruddannelse i Tyrkiet for at studere den politiske situation under præsident Recep Tayyip Erdogan.

Til daglig arbejder jeg som EU-korrespondent for Ritzau i Bruxelles, hvor Tyrkiet er på radaren både i EU og NATO.

Tyrkiet er kandidatland til EU og medlem af NATO.

I NATO kører samarbejdet for det meste fint, men i EU er der konstant problemer, og her har de løbende rapporter om kandidatlandenes fremskridt mere karakter af tilbageskridt, når det gælder Tyrkiet.

Selv om Erdogan er demokratisk valgt, så påpeger EU, at landet har store problemer med menneskerettigheder, retsstatsprincipper og ikke mindst pressefrihed.

Men da EU var ved at blive overmandet af flygtninge og migranter i 2015 og 2016, blev Tyrkiet en tæt partner og en hyppig gæst på EU-topmøder i Bruxelles.

I marts 2016 indgik EU og Tyrkiet en aftale, der stort set bremsede strømmen af flygtninge og migranter, der via Tyrkiet sejlede over til de græske øer.

Aftalen blev indgået med løfter fra EU om blandt andet milliardbeløb til støtte for flygtninge i Tyrkiet og visumfrihed for tyrkiske statsborgere, der vil til EU.

Tyrkerne er dog langt fra at få visumfriheden, fordi de ikke lever op til de krav, som EU stiller til alle.

Det har gentagne gange fået Erdogan til at true med at lade aftalen med EU brase sammen og oversvømme EU-landene med flygtninge og migranter.

Forholdet til Tyrkiet er blevet yderligere forværret efter det mislykkede militærkup i juli 2016, som Erdogan benyttede til en omfattende udrensning i det tyrkiske samfund.

Omkring 43.000 mennesker er siden blevet anholdt, heriblandt både oppositionspolitikere og journalister. Desuden er over 100.000 mennesker blev fyret eller suspenderet i den offentlige sektor, herunder i retsvæsenet og hæren.

Efter min tur til Tyrkiet er forholdet til EU blevet yderligere forværret, mens Erdogan, med voldsomme udfald mod EU-lande, fører valgkamp op til en folkeafstemning i midten af april. Her forsøger han at få flertal for en forfatningsændring, der vil give ham meget mere magt.

Alt det har jeg skrevet meget om som korrespondent i Bruxelles, og derfor tog jeg på efteruddannelse i Istanbul og Ankara for at blive klogere på forholdene.

Som forberedelse til turen mødte jeg Amanda Paul, der er senioranalytiker med særligt fokus på Tyrkiet ved den europæiske tænketank European Policy Centre i Bruxelles.

Læs mere her: http://www.epc.eu/team_details.php?hr_id=13&dept_id=3

Jeg havde også kontakt til Tyrkiets ambassade i Bruxelles, der forsøgte at hjælpe med kontakt til repræsentanter for den tyrkiske regering i Ankara. De svarede dog aldrig på forespørgslen, og aftalen kom aldrig i stand.

Til gengæld dækkede jeg to måneder før afrejsen til Tyrkiet et pressemøde med den tyrkiske europaminister, Ömer Celik, der deltog i EU's uformelle udenrigsministermøde i Bratislava.

Celik sagde dengang, at Tyrkiet er skuffet over, hvad de ser som en svag EU-reaktion på kupforsøget, og at ingen skal komme og give Tyrkiet lektioner om demokrati. Det er tværtimod Tyrkiet, der har noget at lære andre, sagde han.

Mange af de kilder, jeg har talt med i Ankara og Istanbul, har givet mig deres vurderinger til baggrund mod løfte om anonymitet.

Det gælder blandt andre de europæiske diplomater, jeg mødte i Ankara.

Tyrkiet har adskillige tænketanke, og jeg har især brugt Istanbul Policy Center på Sabanci University i Istanbul:

Læs om deres forskning her: <http://ipc.sabanciuniv.edu/kind/1policy-briefs/?lang=en>

En spændende mand at tale med er også Emre Kizilkaya, der arbejder i Istanbul som journalist og digital indholdskoordinator på det store tyrkiske dagblad, Hürriyet.

Han er samtidig næstformand for den nationale tyrkiske komité under International Press Institute, der med hovedkvarter i Wien arbejder for at fremme pressefriheden i hele verden.

Emre Kizilkaya er aktiv på Twitter på både tyrkisk og engelsk og kan følges her:

<https://twitter.com/ekizilkaya?lang=da>

Jeg kan også anbefale at tale med NGO'en Platform for Independent Journalism, P24, der arbejder for at støtte og fremme redaktionel uafhængighed i den tyrkiske presse på et tidspunkt, hvor medierne er udsat for et heftigt politisk pres.

P24 opdaterer løbende en liste over fængslede journalister under den tyrkiske undtagelsestilstand, i skrivende stund 155, men se status her: <http://platform24.org/en/>

Kontaktperson Andrew Finkel, der også kan følges her på Twitter:

<https://twitter.com/finkelandrew?lang=da>

En praktisk oplysning: Jeg tog højhastighedstoget frem og tilbage mellem Istanbul og Ankara. Det er fremragende, komfortabelt, billigt og en utrolig smuk tur.

Eneste ulempe er, at det er en temmelig lang tur på en times tid med tog og metro fra Istanbul centrum for at komme ud til afgangstationen Pendik, der ligger i den asiatiske del af Istanbul.

Desuden skal man derefter gå et pænt stykke vej med dårlig skiltning for at komme videre ned til den station, som højhastighedstogene kører fra.

Så regn med god tid. Billetter kan købes her:

<https://ebilet.tcdd.gov.tr/view/eybis/tnmGenel/tcddWebContent.jsf>